

Z obsahu:

Simeonovo proroctví

Jan Pavel II. při
generální audienci
18. prosince 1996.
– strana 2 –

**Když den měl 25
hodin**

Moderní pohádka
pro dospělé křesťany.
– strana 4 –

**Nové formy
apoštolátu**

– strana 7 –

**Poslušnost v Církvi –
nároky a meze**

– strana 8 –

**Byla podivuhodná
noc**

– strana 9 –

**Farní kostel
v Luhačovicích,
o který věřící usilují
už sto let, se stává
skutečností**

Hrubá stavba kostela
Svaté Rodiny
v centru Luhačovic
je hotova.
– strana 12 –

Simeonovo proroctví

Čtení: Lk 2,34–35 1. Hned po tom, co Simeon poznal v Ježíšovi světlo k osvícení pohanů, předpovídá velkou zkoušku, které bude podroben Mesiáš, a odhaluje Mariinu účast na tomto bolestném údělu. Odkaz na vykupitelskou oběť, jež není zmíněna při zvěstování, dal podnět, že se v Simeonově proroctví vidí jakési druhé zvěstování, jež přivede Pannu k hlubšímu pochopení tajemství jejího Syna.

Simeon, který se do té chvíle obracel ke všem přítomným a zvláště žehnal Josefa a Marii, nyní předpovídá pouze Panně, že se bude podílet na osudu Syna. Z vnuknutí Ducha svatého oznamuje: *Hle, on je dán k pádu i povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat. A tvou vlastní duší pronikne meč, aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí* (srov. Lk 2,34).

Tato slova předpovídají Mesiášovo budoucí utrpení. On je totiž znamení, kterému se bu-

Matku s bolestným osudem Syna. A tak svatý kmet, zatímco staví do světla rostoucí nepřátelství, jemuž jde Mesiáš vstříc, podtrhuje, jaký to bude mít dopad na Matčino srdce. Tato mateřská bolest dosáhne vrcholu utrpení kříže, když se spojí s obětí Vykupitele.

Protože Simeonova slova přicházejí po narážce na první zpěvy o Hospodinově služebníkovi – citované Lukášem (Lk 2,32) – vedou nás k myšlenkám na proroctví o trpícím služebníkovi, který byl proklán po

zde všimnout, jak Simeonovo proroctví dává zahlédnout v budoucím Mariině utrpení zvláštní podobnost s bolestnou budoucností Služebníka.

Maria a Josef se náramně podiví, když Simeon prohlásí, že Ježíš je světlem k osvícení pohanů a slávou Izraele. Maria však po proroctví o meči, který pronikne její duši, neříká nic. Přijímá v mlčení spolu s Josefem ta tajemná slova, jež dávají tušit velmi bolestnou zkoušku a vyhraňují nejryzejší význam uvedení Ježíše do chrámu. Vždyť podle Božího plánu oběť, kterou tehdy přinesli, dvě hrdličky nebo dvě holoubátka podle ustanovení Zákona, je předehrou oběti Ježíše, tichého a pokorného srdcem. V ní došlo k pravé prezentaci obětování, během níž bylo vidět Matku přidruženou k Synovi v díle vykopení.

Po Simeonově proroctví následuje setkání s prorokyní Annou. *Chválila Boha a mluvila o tom dítěti všem, kteří očekávali vykopení Jeruzaléma. Víra a prorocká moudrost stařeny, která dnem i nocí sloužila Bohu, udržujíc posty a modlitbami živé očekávání Mesiáše, poskytují Svaté Rodině další podnět, aby svou naději skládala na Boha Izraele. V tak zvláštní chvíli se Maria a Josefovi jevilo chování Anny jako znamení Pána, poselství osvícené víry a vytrvalé služby. Po Simeonově proroctví Maria spojuje intenzivním a tajemným způsobem svůj život s bolestným posláním Krista. Stane se věrnou spolupracovnicí Syna pro spásu lidského rodu.* (Podle Vatikánského rozhlasu)

JUBILEUM ROKU
2000 MÁ BÝT
VELIKOU
MODLITBOU CHVÁLY
A DÍKŮVZDÁNÍ

Vše musí být zaměřeno k prioritnímu cíli jubilea, jímž je upevnění víry a svědectví křesťanů. Je tedy nutné, aby se v každém věřícím vzbudila silná touha po svatosti, vroucí přání obrátit se a obnovit v nitru, a přitom se prohlubovala potřeba opravdovější modlitby a porozumění pro bližního, zvláště toho nejpotřebnějšího.

První rok bude vhodnou dobou pro to, abychom se vrátili ke katechezi v jejím prvotním významu a původní hodnotě, totiž jako k „apoštolskému učení“ (Sk 2,42) o osobě Ježíše Krista a o jeho tajemství spásy. K tomuto účelu bude velmi užitečné prohloubené poznání Katechismu katolické církve, který představuje věrné a přehledné učení Písma svatého a tradice živé v církvi a v autentickém učitelském úřadu, stejně jako duchovní dědictví Otců, svatých a světic církve, aby bylo možno lépe poznávat křesťanské tajemství a oživit víru Božího lidu. Máme-li být realističtí, nesmíme opomenout nutnost vnést do povědomí křesťanů jasno ohledně omylů týkajících se Kristovy osoby, a to důkladným rozbořením názorů, které se staví proti němu a proti církvi.

Výtah z apoštolského listu Jana Pavla II. Tertio millennio adveniente, čl. 42

Také my jsme ve víře objali Krista, když k nám přišel z Betléma, a z pohanů jsme se stali Božím lidem, neboť Kristus je naše spasení od Boha Otce. Spatřili jsme Boha, když se stal člověkem; a protože jsme viděli, že Bůh přišel, a v duchu ho vzali do náruče, nazýváme se novým Izraelem...

Sofronius, biskup jeruzalémský

dou vzpírat. Narazí na tvrdý odpor svých současníků. Avšak Simeon připojuje ke Kristovu utrpení vidění Mariiny duše probodené mečem, a tak spojuje

naši nevěnost a klade svůj život v oběť za vinu prostřednictvím osobní a duchovní oběti, která nesmírně převyšuje starobylé obřadní oběti. Můžeme si

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 42,1–4.6–7

Toto praví Hospodin: „Hle, můj Služebník, kterého podporuji, můj vyvolený, v němž jsem si zalíbil. Vložil jsem na něj svého ducha, národům přinese právo. Nebude křičet, nebude hlučet, nedá se slyšet na ulici. Nalomenou třtinu nedolomí, doutnající knot neuhásí, věrně bude ohlašovat právo. Nezeslábne, nezmalátní, dokud nezaloží na zemi právo. Na jeho nauku čekají daleké kraje.

Já, Hospodin, jsem tě povolal s láskou, vzal jsem tě za ruku, chránil jsem tě a ustanovil tě prostředníkem smlouvy lidu a světlem národů, abys otevřel oči slepým, abys vyvedl vězně ze žaláře a z věznic ty, kteří bydlí ve tmách.“

2. čtení – Sk 10,34–38

Petr se ujal slova a promluvil: „Teď opravdu chápu, že Bůh nikomu nestrání, ale v každém národě že je mu milý ten, kdo se ho bojí a dělá, co je správné. Izraelitům poslal své slovo, když dal hlásat radostnou zvěst, že nastává pokoj skrze Ježíše Krista. Ten je Pánem nade všemi. Vy víte, co se po křtu, který hlásal Jan, událo nejdříve v Galileji a potom po celém Judsku: Jak Bůh pomazal Duchem svatým a mocí Ježíše z Nazareta, jak on všude procházel, prokazoval dobrodiní, a protože Bůh byl s ním, uzdravoval všechny, které opanoval ďábel.“

Evangelium – Mk 1,6–11

Jan nosil šat z velbloudí srsti a kolem boků kožený pás. Živil se kobylkami a medem divokých včel. Kázal: „Za mnou už přichází mocnější, než jsem já; nejsem hoden, abych se sehnul a rozvázal mu řemínek u opánek. „Já jsem vás křtil vodou, ale on vás bude křtít Duchem svatým.“

V těch dnech přišel Ježíš z Nazareta v Galileji a dal se od Jana pokřtít v Jordáně. Hned jak vystupoval z vody, spatřil, že se nebe rozevřelo a že se na něho snáší Duch jako holubice. A z nebe se ozval hlas: „Ty jsi můj milovaný Syn, v tobě mám zalíbení!“

Myšlenka na neděli

BOŽÍ SLUŽEBNÍK

Zamyšlení nad úryvkem Mk 1,1–11

Ty jsi můj milovaný Syn

Na břehu Jordánu dnes vrcholí mise Jana Křtitele. Nelituj času a námahy, jakou od tebe vyžaduje chvíle soustředění, a vyprav se s pomocí Ducha svatého na místa, kde Bůh dává zvláštním způsobem najevo svou milost a přízeň.

Dobře si prohlédni toho přísného proroka. Zdá se, že se nikterak nesnaží přizpůsobit ani zavděčit svému okolí. Jsou tu všechny důvody pro to, aby byl nazván podivínem. Dokonce provokuje svým oděvem a svým způsobem života. Protože nejí a nepije jako druzí, říká o něm, že je blázen⁽¹⁾. Ale jeho asketická strohost není ani samoúčelná, ani teatrální. Je sám pro sebe do krajnosti důsledný v tom, co káže: Jeho duch je zcela zaměřen k službě Bohu, k plnění svěřeného poslání. Chudoba a skromnost v odívání i stravování nejsou vynucené nouzí, ale jsou důsledkem úplné vnitřní odloučenosti od všeho pozemského pohodlí. Pokání není možné bez dobrovolně přijatého a nepřijemně pociťovaného nepohodlí, které osvobozuje ducha od tělesné a pozemské svázanosti. Jan Křtítel obětuje útrapy dobrovolného nepohodlí za všechny ty, které volá k obrácení. Je provokativně jiný, a přeče se za ním hrnou. Jak vidíš, nemá smyslu se podbízet. Pouč se dobře z jeho příkladu, čeho je doopravdy třeba k účinnému apoštolátu.

Neméně výmluvná je jeho nesmlouvavá služba pravdě. Přicházejí za ním stále větší zástupy. Taková úspěšnost by pro leckoho mohla být důvodem k samolibému uspokojení. Jan se však vytrvale snaží odvrátit pozornost od sebe poukazem na velikost Toho, který má přijít. Není jiný způsob, jak připravit Ježíši cestu: je třeba se zmenšovat, aby On mohl růst. V tom je dokonce Janova radost⁽²⁾. Vystupuje však jako skutečný prorok: oznamuje také budoucí znamení. Svou vlastní velikost chápe jakožto úkol: „Připravuji cestu někomu, kdo je o tolik větší, že já jsem před ním ničím. I jeho křest bude větší: bude křtít nejen vodou, ale i Duchem, který do vás sestoupí.“

Ten Veliký právě přichází, ale přichází skromně a zcela nenápadně. Odkládá všechny svou velikost: není k rozeznání od ostat-

ních kajcníků. Poznává jej mezi všemi jen prorokův zrak.

Tím, že Ježíš vstupuje do Jordánu, aby podstoupil Janův křest, schvaluje tento obřad a počínání všech, kteří přicházejí, aby se křtem a vyznáním hříchů očistili od svých vin.

To, co přijímá Ježíš, potvrzuje slavnostně sám Otec. Boží Trojice projevuje své zalíbení a radost právě v této chvíli, kdy neviný a neposkvěněný *Beránek na sebe bere hříchy světa*⁽³⁾, aby vykonal pokorně úkon kajcnosti spojený s vnějším znamením křtu. Druhý Adam nastupuje cestu poslušnosti, aby napravil to, co způsobil první Adam svou neposlušností⁽⁴⁾.

Cesta Božího Syna ke konečnému oslavení vede přes kající ponížení. Podstupuje je z lásky k Otci a Otec v Ném nachází své zalíbení. Bůh chce být usmiřován určitým způsobem. Již samotný fakt, že se podrobuješ a poslušně přijímáš tento způsob, je součástí pokání. K podstatě kajcnosti a obrácení patří ochota vzdát se sebe sama, ale právě toto pokorné pokání je pro tebe návratem k tvé původní vlastní důstojnosti. To, co se odehrává, když Ježíš přijímá Janův křest, je výmluvným obrazem toho, co se děje, kdykoliv vstupuješ do svátostné řeky, abys vyznal a odložil své hříchy: sestupuje k tobě Duch svatý s hojností svých milostí a darů a Otec se těší z toho, že tě opět může nazývat *svým milovaným dítětem*.

Ježíš odchází od Jordánu *plný Ducha svatého*, který jej povede nejdříve do samoty⁽⁵⁾. Přijmout Ducha svatého znamená podvolit se úplně Božímu vedení. Přečti si znovu první a druhé čtení a porovnej, jak se po době přípravného ústraní na Ježíši projeví plnost Ducha svatého: *nebude křičet, hlučet, nalomenou třtinu nedolomí, věrně bude ohlašovat právo, bude otevírat oči slepým, vězně vyvádět ze žaláře, na jeho učení čekají daleké kraje...*⁽⁶⁾ *Bude prokazovat dobrodiní a uzdravovat ty, které opanoval ďábel*⁽⁷⁾.

Nemáš tušení, čeho bys mohl být schopen také ty, kdyby ses opravdu pokorně očistil a stal se pokorným Božím služebníkem, aby tě mohl pomazat Duchem svatým a mocí. I ty mu můžeš být milý, budeš-li konat, co je správné⁽⁸⁾. Neboj se odejít pod vedením Ducha na čas do samoty. Pak tě povede k těm, kteří tě potřebují, aby nečekali nadarmo.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 7,33; ⁽²⁾ srov. Jan 3,29; ⁽³⁾ srov. Jan 1,24;

⁽⁴⁾ srov. Řím 5,15; ⁽⁵⁾ srov. Lk 4,1; ⁽⁶⁾ srov.

1. čtení Iz 42,1; ⁽⁷⁾ srov. 2. čtení Sk 10,38;

⁽⁸⁾ viz 2. čtení Sk 10,34n.

Když den měl 25 hodin

Ustaraně hlásili andělé Stvořitelé světa, že se lidé téměř úplně přestali modlit. Nato rozhodla nebeská rada, aby příčiny tohoto alarmujícího stavu prozkoumal sbor andělů. Andělé podali tuto zprávu: Lidé vědí, že se nemodlí, a je jim toho líto. Ale bohužel, vzdor vlastní dobré vůli, jim prostě na modlitbu nezbývá čas. V nebi pocítili současně zděšení i ulehčení.

Místo obávaného odpadnutí je to tedy jen problém času! Nebeská rada probírala to či ono, co by se tady dalo dělat. Někteří mínili, že příslušnými zásahy Prozřetelosti by se měl odbourat moderní uspěchaný způsob života – dříve přece bylo téměř všechno daleko lepší. Jedna skupina dokonce navrhovala potrestání lidského rodu. „To určitě zapůsobí,“ říkali a poukazovali na potopu světa, velká zemětřesení, války, mor a AIDS.

Kolumbovo vejce však objevil až jeden mladý anděl: Bůh by měl dát najevo pochopení pro potíže moderního člověka a jednoduše den prodloužit! I když bylo několik hlasů proti, návrh byl přednesen Hospodinu. K všeobecnému překvapení s ním ON souhlasil a učinil, co bylo navrhováno. Stvořil 25. hodinu dne. V nebi zavládla radost: „Takový je prostě Hospodin,“ říkalo se, „má pro své tvory pochopení.“

Když si lidé na zemi povšimli toho, že den nyní trvá o hodinu déle, byli užaslí. Když pak přišli i na to, proč tomu tak je, naplnila je vděčnost. První reakce se zdály být mnohoslibné. Nějakou dobu to sice potrvá, proslýchalo se z informovaných kruhů, než dojde k dokonalému přizpůsobení, ale potom se všechno urovná. Po určité době opatrné zdrženlivosti zveřejnili biskupové prohlášení, že má dojít k obratu a že 25. hodina vejde do života lidí jako „hodina Boží“. V nebi však počáteční radost brzy ustoupila vystřízlivění. Vzdor všemu očekávání nedocházelo do nebe více modliteb než dopsud, a proto byli

znovu vysláni na zem poslové. Tito informovali užaslé nebeské sbory takto: Zodpovědní pracovníci z průmyslu a národního hospodářství vzkazují, že 25. hodina – za níž jsme přirozeně zavázáni k díkům – způsobila, že změnou organizace došlo ke zvýšení nákladů. Tyto náklady musí být nahrazeny zvýšeným nasazením pracovníků, od čehož, především s ohledem na současný stav ziskové bilance národního hospodářství, nelze ustoupit. Prosíme proto o pochopení této objektivní nutnosti. Bohužel, o uvolnění této tak nutně potřebné hodiny navíc nemůže být zatím ani řeči, čehož je nám upřímně líto.

Jiný anděl navštívil odbory. Byl vyslechnut sice užasle, leč zdvořile. Potom obdržel vysvětlení, že tato nová hodina odpovídá vlastně již dávno uplatňovanému odborářskému požadavku. V zájmu pracujících a současně v zájmu možnosti využití tvůrčích rezerv v oblasti zábavy musí být tato hodina ponechána volná pro nejrůznější formy rekreace.

V intelektuálních kruzích se o této nové hodině velice diskutovalo. V televizní diskusi tribuně na velmi vysoké úrovni se poukazovalo především na to, že svěprávnému člověku nelze předpisovat, jak má s touto hodinou naložit. Myšlenku biskupů zakotvit tuto hodinu v podvědomí lidí jako „hodinu Boží“ je nutno jako autoritativní poručníkování rozhodně odmítnout. Navíc nebyl ještě definitivně ukončen výzkum, jak vlastně tato nová časová jednotka vůbec vznikla. V žádném případě však nelze

modernímu člověku přisuzovat naivní náboženské výklady. Andělu, který byl vyslán do církevních kruhů, bylo zdůrazněno, že lidé se stejně modlí. Zmíněný zásah nebes, tak říkali, lze tedy v každém případě chápat pouze jako nabídku, jako možnost, o níž rozhodne každý sám podle svého svědomí. Jiní pak šli ještě dál a pravili, že z hlediska církevních zásad je nutno hodnotit celou záležitost kriticky: Účelová vazba 25. hodiny na modlitbu je poměrně úzká a v žádném případě nemůže být nařizována „shora“, tj. bez příslušného vyjádření názoru „zdola“. Někteří faráři zdůrazňovali, jak jsou vděční za tento čas navíc, který nutně potřebují pro svou pastorační práci, a jeden teolog vzkázal, že pracuje na knize o modlitbě a nově vytvořená hodina se mu velmi hodí, aby jeho práce postupovala lépe kupředu. A tak vlastně všichni měli nějaký důvod, proč hodina získaná navíc nemůže být věnována modlitbě. Jedni zvýšili svůj pracovní výkon, jiní využili tento přírůstek pro svůj volný čas, jiní opět se stali členy dalšího spolku nebo navštěvovali kurzy o seberealizaci či vedení rozhovoru o no-

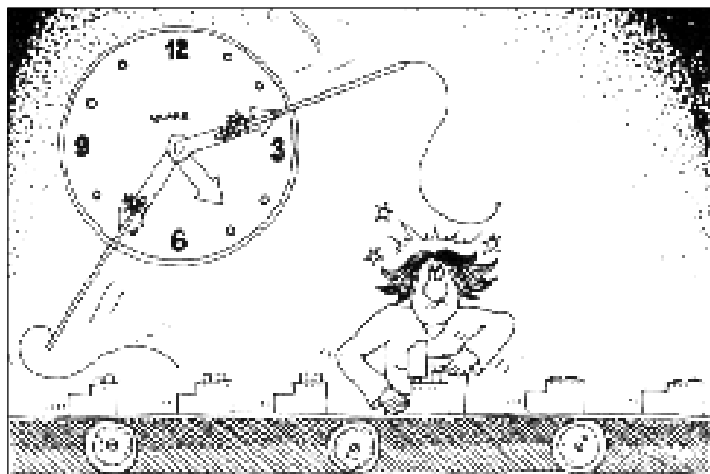
vých způsobech meditace. Ano, dokonce byly sepsány psychologické a teologické knihy o významu 25. hodiny dne a po nich následovaly kurzy o různých metodách modlitby a jejich účastníci diskutovali často dlouho do noci.

Někteří andělé se vrátili a nevěděli, jak mají svá pozorování hodnotit. Podávali totiž zprávu o lidech, kteří darovaný čas přijali jako každou jinou hodinu svého života z rukou Božích: pro své úkoly, pro službu bližním, pro účast na slavní Eucharistie a – pro modlitbu, pro niž teď nacházeli čas ještě nesnadněji než dopsud. Andělé se pochopitelně divili také tomu, že ti, kteří 25. hodinu věnovali skutečně službě Bohu, byli titíž, kteří už předtím měli dostatek času k modlitbě.

Proto nebeská rada usoudila, že modlitba je otázkou lásky. Čas sám o sobě nikoho k modlitbě nepřivede. Ti, kteří se modlit nechtějí, ani při delším dnu „nebudou mít čas“ se modlit. Čas mají přesně řečeno vždycky jenom ti, kteří milují. Proto bylo rozhodnuto poprosit Hospodina, aby 25. hodinu opět zrušil a rovněž vzpomínku na ni vymýtil z mysli lidí.

A tak se také stalo.

P. A. Laun – St. Hedwigsblatt, č. 35, 1987, st. 273, překlad Fr. Maliňák

Symposium o papežském primátu

Papežský úřad a primát Petrova nástupce byla témata tří-denního symposia, které uspořádala Kongregace pro nauku víry v čele s kardinálem Ratzingerem. Musí se rozlišovat reálné aspekty Petrova úřadu od konkrétních historických výrazových forem, které teologická diskuse otevírá, zdůraznil kardinál Ratzinger ve svém zahajovacím projevu.

Papež Jan Pavel II. vyzval ve své ekumenické encyklice „*Ut unum sint*“ k hlubšímu zkoumání a diskusi o papežském úřadu. Zároveň na prosby ze strany ekumeny poukázal na to, aby se hledala taková forma vykonávání primátu, která by v žádném případě neztratila nic podstatného ze svého poslání, otevřela se však nové situaci. Přednostní postavení papežovo, především ve své právní podobě, je jedna z podstatných nevyjasněných otázek v ekumenickém dialogu s ostatními křesťanskými církvemi.

Symposium v prvé řadě osvětlí „dogmatický smysl primátu Petrova nástupce“, zdůraznil Ratzinger. Pak by se měl

objasnit vztah mezi primátem a kolegiálitou, a konečně by se měla osvětlit povaha a účel primátních intervencí římského biskupa, pokud jde o dílčí církve. Setkání se zúčastnil z ekumenické oblasti luterský teolog Wolfhart Pannenberg a anglikánský teolog Chadwick.

Papež Jan Pavel II. vyjádřil přání, aby byla překonána překážka, která v učení o papežském primátu stojí v cestě ekumeny. Papež doufá, že „uznání vlastního poslání nástupce Petrova, rozvinuté ve své základní linii, se může stát opravdovým principem a viditelným znamením jednoty všech křesťanů“, praví se v závěrečném komuniké.

Čína vytýká papeži vměšování a zatýká katolíky

Čínská vláda vyzvala papeže Jana Pavla II., aby se nevměšoval do vnitřních záležitostí Číny. Platí to zejména s ohledem na náboženskou svobodu, prohlásil mluvčí čínského ministerstva zahraničních věcí v Pekingu. „Čínská vláda respektuje svobodu víry čínských občanů a chrání přiměřené náboženské aktivity“, zdůraznil. Je také ochotna zlepšit své vztahy k Vatikánu, ten však musí přerušit své diplomatické styky s Tchaj-wanem a uznat vládu Čínské lidové republiky jako jedinou legální vládu Číny a Tchaj-wanu, zdůraznil mluvčí.

Papež projevil přání navštívit církve v ČLR. V poselství čínské církvi vyzval zároveň zemské úřady důrazným způsobem

k respektování náboženské svobody.

Vlna zatýkání pravověrných katolíků v ČLR byla oznámena jen několik dní poté, co filipínské Rádio Veritas odvysílalo papežovo poselství čínským katolíkům. Podle údajů jedné v Číně působící organizace bylo ve střední Číně zatím zatčeno nejméně sto příslušníků podzemní církve, protože „se zúčastnili ilegálních náboženských shromáždění“. Většina zatčených je dále vězněna, zatímco někteří se musí podrobit „opatřením převýchovy“. Vlna zatýkání měla zabránit pravověrným katolíkům konání slavnostní vánoční bohoslužby pod širým nebem. ČBK

Poselství Jana Pavla II. k Světovému dni míru

Vatikán: V úterý 17. prosince bylo zveřejněno poselství Jana Pavla II. k 30. Světovému dni míru 1. ledna 1997. Papež v něm apeluje na mezinárodní veřejnost, aby s konečnou platností překonala „kulturu války“ a řešení konfliktů za použití zbraní. Mají být odstraněny všechny překážky, které stojí v cestě míru, včetně dalšího zbrojení a obchodu se zbraněmi.

Světový den míru slaví katolická církev každý rok 1. ledna. Motto letošního dne zní: „Nabídní odpuštění a obdržíš mír“. Jan Pavel II. se výslovně zmiňuje o 2. Evropském ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci. Jeho cílem je i úsilí o smír mezi národy, zdůrazňuje papež. Měly by následovat „konkrétní kroky ke smíření na celém evropském kontinentu, aby se tím otevřela cesta k podobným snahám i na jiných světadílech“.

Papež si stěžuje, že jsou i nadále lidé diskriminováni pro rasovou příslušnost, národnost nebo pohlaví. Současně varuje před pokračováním msty a násilí v krizových oblastech. Nejde o to zapomenout to, co se stalo. Místo „smrtného pokračování msty“ má nastoupit „osvobozující novost odpuštění“, píše papež.

Odpuštění je často jedinou možností k vyřešení situací poznačených starou nenávisť. Všechny války, i když „řeší“ problémy, které byly u jejich zrodu, za sebou nutně zanechají oběti a zkažu, které jsou těžkým břemenem při následném jednání o míru. Odpuštění nevylučuje hledání pravdy, naopak je vyžaduje, uvádí Jan Pavel II. dále. Právě tento požadavek vedl v různých částech světa k tomu, že byla v souvislosti s násilím spáchaném na etnických skupinách nebo národech zahájena patřičná řízení na zjišťování pravdy, jakožto první krok k usmíření.

Své poselství poslal papež věřícím a všem lidem dobré vůle a končí výzvou, aby se každý člověk stal nástrojem míru a usmíření. ČBK

Prohlášení kardinála Miloslava Vlika k česko-německé deklaraci

Česko-německá deklarace je na obou stranách hranic hodnocena jako významný krok na cestě ke vzájemnému odpuštění, smíření a přátelství. Takto ji vidí i celá řada křesťanských církví a židovské náboženské obce. Katolická církev tento krok vítá. Zvláště články 2 a 3 mají obdivuhodně shodný tenor s obsahem dopisů, které si biskupské konference ČR a SRN vyměnily už v roce 1990. V nich vyzvaly ke vzájemnému odpuštění a usmíření v duchu Kristova evangelia a budoucímu dobrému soužití mezi našimi národy.

V následné době se pak na tomto podkladě vyvinula dlouhá řada společných činů, které vy-

řčená slova konkretizovaly a připravovaly další kroky. Podobně postupovaly i evangelické církve spolu s Ekumenickou radou církví v ČR. Tyto i řada dalších aktivit na poli odpuštění a smíření, spojené často se společnými modlitbami a bohoslužbami smíření na obou stranách hranic, pomáhaly k dozrání situace v rovině předpolitické.

Věříme, že česko-německá deklarace bude na této cestě k lepší budoucnosti našich vzájemných vztahů i dořešení zbývajících problémů dobrým krokem. Církve jsou připraveny na své rovině v nové otevírající se etapě našich vzájemných vztahů i nadále intenzivně spolupracovat. ČBK

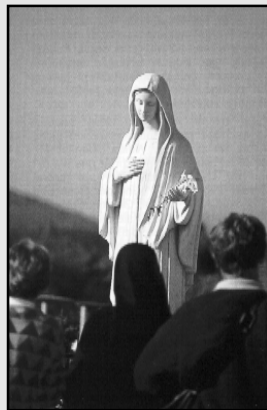
Poselství Královny míru

Drahé děti!

Dnes jsem s vámi zvláštním způsobem, držíc na klíně malého Ježíše; a zvu vás, děti, abyste se otevřely jeho výzvě. On vás zve k radosti. Dětky, žijte radostně poselství Evangelia, které opakují od té doby, co jsem s vámi.

Dětky, já jsem vaše Matka a přeji si odhalit vám Boha lásky a Boha míru. Nepřeji si, aby váš život byl ve smutku, ale aby byl prožíván v radosti pro věčnost podle evangelia. Jen tak bude mít váš život smysl.

Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medjugorje 25. 12. 1996

URBI ET ORBI – 25. PROSINCE 1996 Vánoční poselství papeže Jana Pavla II.

1. „Všechny končiny země spatřily spásu našeho Boha“ (Ž 98,3).

Dnes je den radosti, pro všechny obyvatele Říma a celého světa zaznívá radostná zvěst o narození Božího Syna: Narození Páně je tajemstvím milosti, které je třeba kontemlovat. Narození Páně je mimořádnou událostí, kterou je třeba sdílet. Pramen dnešní radosti je v jedné polské koledě líčen s jasnými rysy úžasu: „Zrodil se Bůh, lidská moc zůstává ohromena: Pán nebes se zmařil! Oheň pohasíná, zář se zahaluje, nekonečno si klade hranice! Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“ (F. Karpiński, 18. století).

2. Básník se odvolává na prolog Janova evangelia, který prezentuje jako tajemství, co Matouš a Lukáš líčí jako událost.

„Na počátku bylo Slovo, to Slovo bylo Bůh... v něm byl život a život byl světlo lidí. To světlo svítí ve tmě a tma je nepohltila“ (Jan 1, 1–5). Světlo zářilo v noci nad betlémskou stájí. Zářilo očím lidí a zjevovalo všem, že Slovo Boha přišlo na svět.

3. Evangelista však poznamenává: „Svět povstal skrze něj, ale svět ho nepoznal“ (Jan 1, 10). Poznali ho jen betlémská pastýři, kteří, chudí sice, ale bdělí, spěchali za světlem, které jim označovalo místo, kde se narodil Mariin Syn. Oni jako první přijali Slovo a Slovo jim „dalo moc stát se Božími dětmi“ (Jan 1, 12).

4. Autor listu k Židům píše: „Mnohokrát a mnohými způsoby mluvil Bůh k otcům ústy proroků; v tomto posledním čase k nám promluvil ve svém Synu, je-

hož ustanovil dědicem všeho a skrze něhož stvořil i věky“ (Žid 1, 1–2).

Syn, jenž je odleskem Otcovy slávy a výrazem jeho podstaty, nese všechno svým mocným slovem (srov. Žid 1,3). On stvořil vesmír, který v něm existuje a je jím udržován v existenci. Ano, **vtělení Božího Syna je jakýmsi vyvrcholením stvoření**. Kvůli tomu jiná polská vánoční koleda připomíná, že se v den Narození Páně „raduje všechno tvorstvo“, protože v novorozeném Synu Panny tvorstvo poznává svého Stvořitele a Pána.

5. Bratři a sestry celého světa, sdílejme společně tento hymnus radosti, zatímco všude zaznívají tradiční vánoční melodie. Ať zaznívají radostně v kostelích a chrámech, kde se křesťané shromažďují kolem jesliček, aby přijali Božího Syna. Ať přinášejí pokoj a pohodu zvláště tam, kde jako v Bosně Hercegovině nebo v Guatemale po dlouhých letech vnitřní i vnější války konečně mlčí zbraně a lidé znovu nastupují cestu solidární dohody.

6. Avšak ozvěna vánočních zpěvů musí doletět mnohem dál! Musí přeletět zdi, za nimiž haraší třeskot zbraní a narušuje kouzlo pokoje tak posvátného dne. Myslím na Betlém a na celou Svatou zemi, kde se Ježíš narodil a žil: na zemi, kterou miloval a kde naděje nesmí zemřít, navzdory provokacím a hlubokým rozporům. Myslím na Kypr dosud rozdělený, na Alžírsko zachvácené neospravedlnitelným násilím. V tento slavnostní den zalétá pohled na Východ, kde pokračují bratrovražedné boje a konflikty identity a přinášejí zpuštění a smrt.

7. Je snad možné zapomenout na Afriku? Právě v jejím srdci, v oblasti velkých jezer prožívá tento mladý světadíl jedno z nejkřutějších dramát svých dějin za všeobecné lhostejnosti mezinárodního společenství. Tisíce a tisíce osob – **jsou to naši bratři a sestry!** – bloudí zachvázeni strachem, zdrceni hladem a nemocemi a – ach běda! – nebudou moci zakoušet radost Narození Páně. Nikdo nemůže zůstat klidným tvář v tvář tomuto skandálu, který slova a obrazy dokážou jen slabě evokovat.

8. Rezignovat před takovým násilím a nespravedlností by bylo příliš závažným odmítnutím radosti a naděje, které nám přináší Narození Páně. Bůh se stává člověkem a opakuje, že je možné přemoci nenávist, že je krásné milovat se jako bratři a sestry.

Božské Dítě, povzbud' svou sladkou přítomností muže a ženy k tomu, aby přemáhali nenávisti a nevraživosti, pomáhej jim navázat dialog a společně jít cestou života. Zmíněný polský básník se stává hlasem a tlumočnickem touhy všech lidí a vyjadřuje to takto:

„Zvedni ruku, Božské Dítě! Požehnej drahou vlast dobrými radami a blahobytem. Podpírej svou mocí její sílu. Žehnej našemu domu i všemu našemu hospodářství a všem vesnicím a městům. A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi“.

9. Dnešní vánoční liturgie nám opakuje: „Nadešel nám svatý den: pojďte všichni klanět se Pánu.“

Přicházíme k Tobě, Slovo Boha, abychom načerpali moudrost.

Přicházíme k Tobě, Kriste, Boží Synu, abychom Tě prosili o milosti a požehnání.

Ty, Betlémské Dítě, Synu Boha a Panny Marie, jsi naším Vykupitelem, který zachraňuje každou lidskou bytost darem svého života.

Dej, ať rozkvétá mír, kde zaznívá Tvé jméno. Vztáhni svou ruku, Božské Dítě, a žehnej zemi, která viděla Tvou spásu, Ty, jenž jsi z lásky přišel přebývat mezi námi.

Převzato z Tiskového střediska ČBK

CÍRKEVNÍ MANŽELSKÉ PRÁVO je téma přednášky, kterou pořádá Kolegium katolických lékařů v Brně, Žerotínovo nám. 4–6 (Dětská poliklinika, „Bílý dům“) v pátek 10. ledna 1997 v 17.00 hod. Hovoří odb. asistent CMBF UP v Olomouci P. Damián Němec, OP.

Nové formy apoštolátu

Zamyšlení nad titulním mottem 37. čísla Světla (1996):

„My dnes žijeme v nové době, ve které se musíme rozhodnout. Žijeme v nové době, která vyžaduje i nové formy apoštolátu...“

To jsou vlastní slova vizionářky Mirjany, tedy ne slova Panny Marie, zprostředkovaná Mirjanou. Mirjany, která samozřejmě může být ovlivněna myšlením okolního světa.

Ponechejme stranou klišé „nové doby“, protože i my jsme noví a žijeme tedy ve „své nové době“, tak jako žili ve své nové době všichni lidé před námi. Máme samozřejmě jiné životní podmínky než generace před námi, ale stále platí že *nihil novi sub sole* – nic nového pod sluncem. *Sub specie aeternitatis* , pod zorným úhlem věčnosti už tu všechno bylo: vyhnání z ráje, potopa, vražda Boha. Mnoho lidí je přesvědčeno, že se pozemský čas schyluje k poslednímu dějství. Že lidstvo prohrálo svou poslední šanci. Nám není dáno znát plány Boží.

Soustředme se na otázku, zda jde o nové „formy“ či jen „metody“ apoštolátu. Protože forma je zevním výrazem nitra, a učení Kristovo s příkazem učít, je přece stále stejné. Metoda je způsob, postup, jak dosáhnout určeného cíle. Co tedy vlastně chceme měnit?

Kristus, Dvanáct, Pavel, mučedníci, Benedikt, Cyril a Metoděj, František Xaverský pokračovali v intencích Krista: byli poslání jako ovce mezi vlky, neměli mošnu, hůl, dvě sukně, peníze, ani masmédia, měli jenom sandály, aby se neumazali blátem světa, učili a uzdravovali těla i duše. A to jsme povinni dělat i my.

Jejich vrstevníci měli otevřená srdce toužící hořet, nezahlnená přemírou špatných informací. Touha po pravu, kráse, absolutnu v nich byla živá

a nenaplněná, vědomí vlastní nedostatečnosti a konečnosti nebylo překryto zbujelelou pýchou a žádostivostí. Necítili se býti bohy, ale snažili se plnit jejich vůli. Proto dřívějším apoštolům stačilo mluvené slovo a příklad, kouzlo jejich osobnosti proniknuté Kristem.

Jestliže my neoslavujeme Boha uzdravováním těl, jak to dělali služebníci Církve až do 3. až 5. století, pak je tím vina naše nahlodaná víra. V důsledku této změny se tehdy v církvi prosadilo spojení se světskou mocí nejprve ve vládě, a posléze i v jejich výbojích. Část křesťanů převzala metody světa, který zneužil autority Církve, jako například v době inkvizice, metody, které jsou jí dodnes předhazovány a za něž se Jan Pavel II. omlouvá. To byla změna formy apoštolátu, která spoléhá na sebe a svět, která trvá dosud a v které rozhodně nemůžeme pokračovat. Naši vrstevníci jsou slabí, bezradní a navenek se tváří sebestě a hrozivě, aby zahnali strach. Jsou zklamáni, znejistění rozumem a vědou, kteří ztratili statut neomylnosti, a zpod jejíhož pláště vystrkují její děti své drápy: atom, AIDS, UV záření, úbytek kyslíku, pitné vody, úbytek nezamořené půdy, nezvládnutelné stresy, násilí, vyhasnutí citů atd...

Jediná nová forma apoštolátu, kterou jsme povinni znovu nastolit, je vlastně staronová, protože má kořeny už ve Starém zákoně. Židovský národ zkvětal vždy, když poslouchal proroky, vyznával Hospodina, a upadal vždy, když se klaněl jiným bohům. Ezechiel tlumočí Hospodinův příkaz: „Jestliže bys však spravedlivého varoval,

aby nehřešil, a on přestane hřešit, bude žít, protože se dal varovat. A ty jsi svou duši vysvobodil“ (3,21).

Ježíš ustavil svým příkazem „běžte, učte, uzdravujte!“ Tato forma znamená nutnost změnit svá srdce. Nelhat, když se denně modlíme „buď vůle tvá!“, ale sami se zcela podříditi Boží vůli. To znamená milovat Boha celým srdcem, celou duší a celou svou silou. A tato slova musí zůstat jako nejdůležitější zákon v našich srdcích. Musíme je opakovat svým synům, mluvit o nich doma, na cestách, vleže i ve stoje (srov. Dt 6,4–7). V tomto nejvyšším zákoně je vyjádřena i povinnost apoštolátu.

Musíme mít víru, která hory přenáší, „šílenou důvěru“ (sv. Terezie z Lisieux), a to věru není snadné. Přehodnotit všechny své snahy a priority. Sami ze sebe to nedokážeme. Člověk, který sám nehoří, nezapálí.

Sv. František z Assisi byl takovým velkým apoštolem, který oslovil a dodnes oslovuje takřka celý svět. V dnešních dnech je to Matka Tereza a Jan Pavel II. Ten to také řekl naplno: „Církev nepotřebuje nové reformátory, ale nové světce!“ To znamená, že evangelizovat nemám „Já s pomocí Boží“, ale že Bůh si vyvolil mne (on vše ve všech koná), abych chválil jeho jméno. Tento „koperníkovský obrát“ k hodnotám podstatným, je zásadním požadavkem dnešního apoštolátu.

Nové požadavky apoštolátu vyžadují jak zintenzívnění formy, tak, vzhledem k novým možnostem, i nové metody. Světlo, Rádio Proglas a různé

jiné aktivity ukazují cestu. Ale Cestu máme jen jednu, Krista.

J. B. Chautard, O.C.R. píše ve své knize „Duše veškerého apoštolátu: „Apoštola bez vnitřního života charakterizuje jediná věta: Není-li snad ještě vlažný, tak jistě zvlažní“. A dále cituje kardinála Lavigieriho: „Budme přesvědčeni, že pro apoštola není střední cesty mezi dokonalou svatostí, o níž se aspoň věrně a odhodlaně snaží, a naprostým odpadem od Boha“.

Četl jsem Světlo v den památky sv. Jana Zlatoústého. Krátké čtení v breviáři nám nabízí slova největšího z apoštolů v listu Židům, 13,7–9a): „Pamatujte na své představené, kteří vám hlásali Boží slovo. Uvažte, jak oni skončili svůj život, a napodobujte jejich víru. Ježíš Kristus je stejný včera i dnes i na věky. Nenechte se svést všelijakými cizími naukami.“

„Po dva tisíce let žije a mohutní v duši církve vědomí, které pohánělo a ještě pohání až k hrdinství lásky mnichy obdělávající půdu, osvoboditele otroků, ošetřovatele nemocných a ty, kteří přinášejí víru, civilizaci, kulturu všem generacím a všem národům, aby vytvářeli takové společenské podmínky, které by všem umožňovaly život hodný člověka a křesťana.“

Pius XII.

A v lekcionáři čteme slova patrona 13. září: „Což se spoléhám na vlastní síly? Mám jeho Písmo. To je má hůl, mé bezpečí, můj klidný přístav. I kdyby se celý svět bouřil, mám jeho úpis, čtu jeho list. To je má zeď, má záštita. Jaký list? – „Já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa.“

Jaroslav Debeř

Poslušnost v Církvi – nároky a meze

Pro každého podřízeného je absolutní povinností řídit se nařízenými legitimní mocí uvnitř prostoru její kompetence, na druhé straně je však právě tak absolutní povinností každé autority respektovat hranice svobody, které stanoví Bůh, univerzální Církev nebo přirozený zákon. Jde tedy o to, aby se přesně určil obrys podmínek, za nichž jsou věřící zavázáni k poslušnosti pod hříchem.

Vycházíme proto z učení koncilů o autoritě hierarchie na rovině učení víry, jak je systematicky obsaženo v Denzingerově „Enchiridion Symbolorum“, Ref. II a násl.

Všeobecné principy

1. Ekumenické koncily ve společenství s papežem, který jejich závěry potvrdil, reprezentují univerzální Církev. Mají Svatého Ducha jako záštitu nauky; proto nikdy v otázkách víry a mravů nepropadnou omylům.

2. Římský pontifex může se vyjadřovat k článkům víry a morálním zákonům. Když prohlašuje „*ex cathedra*“, je

nejvyšší věroučnou autoritou církve; jeho dekrety jsou pak neomylné.

3. Zvláštní a národní koncily nejsou neomylné. Následkem toho mohou jejich úsudky, rovněž v otázkách víry a mravů, nést v sobě riziko omylu.

4. Jednotliví biskupové jsou vůči jim svěřeným věřícím pod autoritou papeže praví učitelé a zplnomocněnci, i když ve svém vyučování nejsou neomylní.

Důsledky těchto principů

A. – Závěry ekumenických koncilů právě tak jako prohlášení papeže „*ex cathedra*“ jsou pro svědomí věřících naprosto a absolutně zavazující, pokud obsahují stanovisko k otázkám víry a mravů.

B. – Žádná jiná církevní autorita nemůže věřící absolutně a pod hříchem zavazovat k přijetí nějakého rozhodnutí o obsahu víry.

C. – Řečeno zřetelněji znamená to, že instrukce a dekrety ostatních církevních instancí a grémií, ať už biskupa nebo skupiny biskupů, nezavazují nutně svědomí věřících absolutně, neomylně a pod hříchem. Neexistuje také absolutní závazek povinností věřících v rozhodnutích, týkajících se oblastí, které se netýkají ani pokladu víry, ani mravů, ať už vycházejí odkudkoli. To je právě případ problémů s vizionářstvím a poselstvími.

Platí však všeobecně, že hierarchie by měla dodržovat svou zákonnou povinnost a le-

gitimní plnou moc s veškerou svědomitostí, aby zakročovala činností a působivě, jestliže následkem nějaké vize či poselství by se šířila bludná učení, neboť hierarchie má svatou povinnost bdít nad pokladem víry a odrážet závažná bludná učení; pochopitelně by muselo být prokázáno, že se jedná o skutečnou herezi, a nikoli jen o dvojznačný způsob vyjadřování anebo chybu v překladu.

Termín „nezavazuje nutně absolutně, neomylně a pod hříchem svědomí věřících“, který má vztah k usnesením a instrukcím **vně** ekumenických koncilů a prohlášením papeže „*ex cathedra*“, je třeba přesněji vymezit.

Neznamená to, že je možno lehce takové instrukce ignorovat, nebrat je na vědomí, odmítat a zlehčovat je, neboť takové instrukce by měly být v normálním případě výrazem pravdy víry.

Chránit se dvou krajnostmi

Abychom správně situovali význam tohoto učení, oficiálně a vždycky Církvi zastávaného, rádi bychom poukázali na dva extrémní postoje, které by byly přemrštěné a zavádějící:

A) Extrém příliš velké lehkověrnosti

Tomuto výstřelku propadne člověk, když se jako věřící považuje za zavázaného pod hříchem bezpodmínečně věřit v neomylný charakter nějaké instrukce nebo prohlášení:

– když jde o mínění pouze jednoho biskupa;

– když se jedná o skupinu biskupů, na příklad biskupskou konferenci vlastní země nebo transregionální biskupskou konferenci;

– když jde o vyjádření papeže anebo nějakého koncilu k záležitostem, které jsou vně otázek víry a mravů.

Zatímco vlastní plně objektivní a rozumové přesvědčení a zcela upřímné svědomí před Bohem i v realitě zjištěných faktů vede člověka k dokonalé osobní jistotě, že výše uvedená nařízení a prohlášení jsou v protikladu k faktům, lidským či nadpřirozeným, osobám nebo realitě.

Podobně scestnou praxí víry by bylo, kdyby totiž lidé za týchž okolností se zdráhali sami usuzovat, posuzovat, přesvědčovat se, zkoumat, vážit a tak si tvořit před svým svědomím osobní mínění o takových skutečnostech, dokud se o nich církevní vrchnost nevyjádřila. Proto může vůbec takové pravé zanedbání povinnosti každého svědomitého a svobodného vůli vybaveného člověka tkvít v tom, že pravdu nehledá, a především přehlédne znamení pravdy a nebude na ně reagovat.

Příklady

Tímto způsobem by se byla Jeanne d'Arc provinila, kdyby zapřela před místním biskupem a tribunálem církevní hierarchie neklamnost svého svědomí – oni totiž od ní požadovali, aby hlasy, které slyšela, zapřela a protože to neudělala, prohlásili ji za heretičku, za čarodějnici, propadlou nevěře atd.

Pane, který jsi nade mnou a který jsi také ve mně, kéž by tě všichni spatřovali také ve mně, abych tak připravoval pro tebe cestu.

Děkuji ti za všechno, co mě potkává. Nedovol, abych při tom zapomínal na nouzi těch druhých.

Zachovej mě ve své lásce, tak jak chceš, abych já zachoval v lásce ty druhé.

Kéž všechno v mém životě slouží ke tvé chvále, abych si nikdy nezoufal. Neboť jsem v tvých rukou a všechna síla a dobrota je v tobě.

Dag Hammarskjöld
(1905–1961)

Byla podivuhodná noc

Byla podivuhodná noc. Za mnou siluety stanů mých arabských přátel, ve velké dálce „fléry“ naftových rafinerií, a přede mnou jen hvězdnatým nebem nasvícená poušť. Jak jsem se od spolupracovníků předtím v kanceláři dozvěděl, rádi si vždy v zimě připomínají život svých předků. Na okraji nekonečných písků staví tradiční plátěné příbytky, někdy dokonce z originálních ručně tkaných materiálů. Tráví zde své večery při vodních dýmáčkách, a někdy televizi, až do pozdních nočních hodin.

Zcela přesně takto mají naprosto přesvědčení vidoucí a věřící v naprostou upřímnost svého svědomí povinnost vzhledem k realitě nadpřirozené události tohoto druhu zůstat věrní spolehlivosti svého svědomí před Bohem, před lidmi, i kdyby to mělo být za cenu mučednictví.

B) Extrém příliš velké nedůvěry

Ten nastává, když věřící:

- se zdráhají dát víru koncily nebo papežem ex cathedra hlásaným pravdám v otázkách víry a mravů; žádné přesvědčení nebo osobní jistota nemůže takové odmítnutí ospravedlnit, neboť to zůstává vždy těžkým proviněním;
- zdráhají se přijmout skupinou biskupů nebo diecézním biskupem samotným vydanou instrukci, aniž by měli závažný, čestný nebo v hluboké jistotě existující důvod, a aniž by to mohli ospravedlnit s upřímností osobního přesvědčení před svým svědomím právě tak jako i vůči požadované věmosti katolické víře;
- ze zvyku odmítají takové instrukce a je samotné systematicky, nevěcně nebo zbytečně kritizují.

Příklady

– postoje protestů, které systematicky jakoukoli instrukci církevní hierarchie a tradice zpochybňují a odmítají;

– deklarace jednotlivců nebo určitých skupin proti papežem slavnostně proklamovaným učením, např. o právu na život nenarozených dětí, o antikoncepci atd. †

André Castella

Pozvali mne, jako gesto zvláštního přátelství, abych s nimi pobyl.

Ted' v menší přestávce v nekonečných rozhovorech o koních a o tom, že dýmka není pořádně zapálená, jsem se vyšel nadýchat svěžího vzduchu. Písek mi lehce skřípe pod nohama a moje vlastní kroky mne lákají dále a dále. Indigová obloha, jakou my na severu nikdy nevidíme, téměř šedne nespočítatelným množstvím hvězd. Maně vzpomínám na Kantovo filozofické: „Nejvíce co mne udivuje, je hvězdnaté nebe nade mnou...“

Tak takovouhle podobnou noční pouští kdysi šli Tři moudrci, snad králové, vzrušení podivným úkazem na obloze a ještě podivnějšími zprávami o Narození. Museli jít jen v noci, aby směr lépe viděli. A snad také proto, aby mohli s požitkem rozjímat či po arabsku v poetických kruzích hovořit o zvěstech, že se má narodit zázračné dítě, nový Král.

Záře nad nimi jim říkala, že opravdu jde o něco výjimečného. Znali moudrosti pouště, uměli počítat, znát cesty podle hvězd i slunce, ale tohle vše, co prožívali, je naplňovalo úžasem, a až lehkou hrůzou a dosud nepocítěnou pokorou. Byli svobodnými hrdými lidmi, měli majetky, hodně viděli, a přece cítili, že tam ve směru té neznámé hvězdy před nimi se rodí něco, co bylo nad dosud všechno, s čím se v životě setkávali.

Nevěděli nic o Betlému, nic o tajuplném Svatvečeru, nic z toho co my dnes. Ale jaká to byla touha, která je popoháněla cestou necestou noční pouští.

My dnes sáhneme mezi své knihy a můžeme číst, víme, umíme si vyložit, ale přece, jak jsme daleko za tou neuvěřitelnou opravdovostí a potřebou vědět těch Třech moudrých mužů. My užíváme učená slova a řeči, abychom ukázali, jak jsme chytrí, máme nepřeberné množství knih, ale kde je podstata našeho vědění? Oni oproti nám byli střidmí a skromní. Nechali se vést jen hvězdou, které uvěřili.

Zatím v Betlémě bylo plno poutníků k sečítání lidu, jak nařídil císař Augustus. Pro dva mladé krásné lidi, kteří se také přišli zapsat, nebylo už ale nikde místo. Až po zdoluhavém hledání našli útulek ve chlévě... Pak, jak víme, přišlo to, za čím putovali Tři králové. Narození Páně. Narození Ježíška. A zá-

stupy andělů a nebešťanů chválili Boha: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“

Dávno je za mnou vyhaslá arabská poušť, pryč je romantika neznáma a nového. Stále je ale na co se těšit, a Vánoce patří k těm nejtajemnějším kouzlům překvapení, radosti a lásky. Proč nejtajemnějším? Protože po dvou tisících let nám nedochází to, co došlo těm dávným mudrcům:

Narodil se Vykupitel! Aby nás temnot opravdu zbavil a aby nám potvrdil skutečnou lásku!

Na tuhle prostinkou pravdu je pro nás, všemi chytrostmi světa přetížená, dnes strašně těžké přijít, ale neztrácejme naději... rozjímejme!

Roz-jí-mej-me!!! †

Dr. Bohumil Kobliha

Jak prožít „denní tichou chvílí“?

V průběhu dějin církve se vytvořila řada způsobů, jak vést osobní modlitbu a jak vést rozjímání.

Sv. Terezie z Avily nám dává ve svém životopise velice jednoduchou, ale současně hlubokou definici vnitřní modlitby: „Podle mého mínění to není nic jiného než prodlévání u přítele, s nímž se setkáváme často a rádi sami, prodléváme u něho, poněvadž víme, že nás má rád.“

Při modlitbě nejde tedy o velká slova a hluboké myšlenky, ale o prodlévání u přítele, který mě přijímá, který mě miluje. Ježíš říká také mně, co řekl svým apoštolům při Poslední večeři: „Už vás nenazývám služebníky... nazval jsem vás přáteli“ (Jan 15,15). Současně zve i mne: „Zůstávejte v mé lásce“ (srov. Jan 15,9).

Kroky k hlubší modlitbě:

Ve svém bytě si vyhledej tiché místo, kde by ses mohl modlit nerušeně alespoň 15 min.

– zvol si dobu nejlépe vždy stejnou, která je vhodná pro tichou modlitbu.

– snaž se zcela uvolnit jak tělesně tak duševně. Odlož starosti všedního dne, nebo jestliže tě sužují, odevzdej je Pánu, aby se on sám o ně staral a tys byl od nich oproštěn.

– snaž se koncentrovat zcela na to, že jsi nyní v přítomnosti Otce, v přítomnosti Ježíšově, v přítomnosti sv. Ducha. Přítomní může pomoci to, že zavřeš oči a představíš si např. oheň, který (Pokračování na straně 10)

Dopis nemocným – leden 1997

Drazí nemocní,

píše se rok 1997. Už jen tři roky nás dělí od velikého jubilejního dvoutisíciletí. Není tomu tak dávno, co si mnozí z nás říkali – ach, ještě tolik let, toho já se nedočkám! – A už to jsou jen tři roky.

Jak ten čas letí. Jaká byla ta uplynulá léta, co vše nám dala a co vše nám vzala. Co jsme udělali dobrého a kolik neudělali toho, co jsme udělat měli. Nebo jsme udělali i to, co bychom tak rádi vymazali, odstranili? Nepomyslíte si také někdy – jako v té básni:

Kdyby se čas moh
vrátit zpátky...

Kdyby nazpět

hodiny byly,
ty chvíle, jež jsme
promarnili,

kdyby čas –

nazpět otáčev se –

rozmotal klubko sebevrahů

a kdyby měsíc,

který včera zapad,

znovu se vrátil na oblohu,

kdybychom mohli
znovu plakat
pro bolesti své malicherné...
Kdyby se čas moh
vrátit zpátky...

Jenže čas se nedá vrátit a nemělo by to ani smysl. To, co se stalo, už se stalo, a to jednou provždy. Nemá význam se stále vracet do minulosti, trápit se bolestnými vzpomínkami nebo se do nekonečna trýznit trpkými výčitkami. Ježíš Kristus přece zemřel na kříži i za nás. Jestliže jsme mu naše těžké břemeno s upřímnou lítostí svěřili, už nás nesmí tížit. Byl by to jen projev naší nedůvěry v jeho velké milosrdenství!

Nedá-li se tedy čas vrátit zpátky, často bychom si přáli, abychom jej mohli aspoň zastavit, aspoň na chvíli pozdržet. Ani to není možné. Ale co je možné, ba nutné, to je, aby se člověk zastavil, aby dovedl proniknout až do středu času a tu objevit věčnost, objevit Boha. Je třeba, aby člověk dokázal

přerušit ten nekonečný řetěz povinností – které jakoby narůstaly geometrickou řadou – a to dřív, než ho zcela spoutá a zotročí. Je třeba dokázat se zastavit, zůstat chvíli sám se sebou a se svým Pánem. Udělat si čas pro něho, pro modlitbu, pro rozhovor s ním, pro mlčení s ním. Uvědomit si, že i čas je veliký dar Boží, který nesmím promarnit, ale naopak – učinit z něj čas milosti. Jak? – Tím, že se budu snažit žít v přítomnosti, v přítomném čase, protože jen tato chvíle mi patří a jen teď mohu plnit vůli Boží. Minulost už není a budoucnost ještě není. Ale – umíme to? Dokážeme to? Vždyť právě na to: umět se zastavit, zamyslet se – není nikdy čas! Je tolik práce, tolik starostí, tolik shonu a spěchu kolem.

Vy, kteří jste delší dobu upoutáni na lůžko nebo většinu dne trávíte v křesle, třeba namítnete, že už nikam nespěcháte. Váš čas se vleče a zvláště noci

bývají bez konce. Ale i vy můžete každý svůj okamžik prožít nesmírně bohatě a plně právě tím, že svou bolestnou přítomnost nabídnete Pánu za všechny ty, kteří se ještě nedokáží zastavit a ztišit.

Vzpomínáte si, jak to říká Michel Quoist v jedné své úvaze na toto téma?

„Vyšel jsem, Pane. Venku lidé vycházeli. Chodili, přicházeli, kráčeli, běželi. Kola jezdila, auta jezdila, ulice utíkala, město utíkalo, všichni utíkali. Utíkali, aby neztratili čas, utíkali ze časem, aby dohonili čas, aby získali čas.

Nashledanou, pane, promiňte, nemám čas. Končím dopis, neboť nemám čas. Nemohu vás přijmout pro nedostatek času. Nemohu uvažovat, číst, jsem přetížen, nemám čas.

Ty chápeš, Pane, nemají čas. Dítě si hraje, nemá čas teď hned... Školák musí dělat úkoly, nemá čas... Gymnazista má své úkoly a tolik práce, nemá čas... Otec rodiny má děti, nemá čas... později... Prarodiče mají vnoučata, nemají čas... později...

Jsou nemocní, jsou ošetřováni, nemají čas... později... Umírají, nemají... Přilíš pozdě!... Už nemají čas!

Ale čas se nesmí ztrácet, nesmí se jím plýtvat, nesmí se zabýjet. Neboť čas je dar, který nám, Pane, dáváš, ale je pomíjící, nedá se uchovat.

Pane, mám čas, mám všechny čas pro sebe, všechny čas, který mi dáváš, léta života, dny mých let, hodiny mých dní jsou zcela moje...

Neprosím Tě dnes večer, Pane, abys z času udělal toto a potom zase ono. Prosím Tě o milost, abych svědomitě udělal v čase, který mi dáváš, vždy to, co Ty sám chceš, abych udělal.“

Vidíte, moji milí, jak jsou takoví lidé ubozí. Věřím, že je rádi zahrnete po celý rok do svých modliteb a obětí.

Moc Vás zdravím.

Sestra Pavla.

Jak prožít „denní tichou chvíli“? – pokr. ze str. 9

viděl Mojžíš v hořícím keři. Nebo se pokus představit si Ježíše (např. při uzdravování nemocných nebo na kříži, na jeho pouti nebo na loďce). Nebo niterně proživej, jak se nad tebou vznášá Duch sv. Podstatné je ztišit se a uvědomit si: nyní jsem v Boží přítomnosti.

– když jsi naplněn vědomím Boží přítomnosti, začni Boha chválit, vzdávat mu díky a prosit. Nech do sebe proudit Boží lásku a daruj mu svou lásku jako nepatrnou protihodnotu. Pak čti slova z Písma, která jsou určena pro dnešní den. Čti je třeba několikrát tak, aby slova do tebe pronikla a zapustila kořeny ve tvém srdci. Chápej slova tak, jakoby je k tobě nyní zcela osobně mluvil Bůh. Rozvažuj tato slova ve svém srdci jako

Maria (Lk 2, 19). Jestliže daný text je vzat z evangelia, představ si scénu, která je tam líčena, vstup do této scény a „zažij sám na sobě“ to, co tam Ježíš říká a koná. Nenech se přítom odvést k přílišnému vzletu ducha, myšlenkové výkony tu nejsou rozhodující. Nech ve svém srdci působit Pána. Nalezneš tam pokoj a sílu, která vyvěrá z jeho přítomnosti.

– modlitba může prostě začít rozhovorem s Ježíšem (nebo s Otcem). Snad by bylo dobré i připojit několik přímlov za rodinu, za své kolegy, za církev, za kněze, za členy společenství, za farnost apod.

– na závěr připoj „Otče náš“ nebo „Sláva Otci“, nebo prostě kříž.

– v průběhu dne si připomínej slova Písma, o nichž jsi posledně rozjímal, a čerpej z nich sílu a radost.

Někomu pomáhá i to, že si vede jakýsi duchovní deník, v němž si krátce zaznamenává, jaké měl prožitky při rozjímaní.

Anebo jiný způsob: přečti si úvodní řádky a text Písma. Objeví-li se ti nějaké spojení mezi textem, úvodními slovy a vlastním životem, nehledej dál, zůstaň u toho. Nesnaž se všemu rozumět. Jde o to, abys (s pomocí úvodních vět, nebo i bez nich) přijal nějakou myšlenku z textu za svou, spojil si s ní něco konkrétního ze svého života a takto setrval v přítomnosti Pána, který skrze své slovo a tvou úvahu vstoupil do nějaké konkrétní oblasti tvého života.

FATIMA - Měsíční příloha Světla

CHYBÍ

Farní kostel v Luhačovicích, o který věřící usilují už sto let, se stává skutečností

Hrubá stavba kostela Svaté Rodiny v centru Luhačovic je hotova. Dnes už není pochyb o tom, že úmysl postavit v největších moravských lázních farní kostel bude naplněn. Věřící v Luhačovicích dosud vlastní farní kostel neměli a bohoslužby se zde konaly v rozšířené zámecké kapli. Spolek „Jednota pro výstavbu kostela v Luhačovicích“ byl v tomto městě založen už v r. 1895.

Objekt v lokalitě pod kulturním domem Elektra je již zdaleka vidět. Přesto by v útulném prostředí luhačovických lázní neměl působit nijak rušivě a jeho vnější podoba, spočívající v kombinaci zdíva a dřeva, by měla mezi zdejší architekturu dobře zapadat. Jak vysvětluje luhačovický farář P. Antonín Kupka, Inspektorát lázní jako jeden z účastníků stavebního řízení si z důvodu blízkosti minerálních pramenů nepřál, aby byla stavba příliš vysoká. „Kostel a navazující farní centrum jsou tedy situovány spíše do šířky. Jen věž bude vysoká asi 27 metrů,“ uvedl P. Antonín. Součástí kostela a farního centra bude rovněž farní kancelář, skromnější ubytování pro kně-

ze, jídelna a dvě garáže. Dosaďovací farní úřad je totiž od nového kostela značně vzdálen.

Nový kostel, jehož základní kámen posvětil v dubnu 1990 na Velehradě papež Jan Pavel II., se staví podle návrhu architektů Michala Brixeho a Petra Franty z Prahy. V architektonické soutěži obsadili jedno ze dvou druhých míst, přičemž ocenění prvního místa nepřiznala hodnotící komise ani jednomu ze 14 návrhů. Generálním dodavatelem stavby je firma SOPOS z Dubu nad Moravou. Díky trvalé pomoci brigádníků se však pracovníci firmy mohou věnovat jen odborným řemeslným pracím. Stavba byla zahájena letos 29. dubna.

Věž nového farního kostela v Luhačovicích bude vysoká 27 metrů
(foto: Vojtěch Cěkota)

„V pracovní dny přichází průměrně asi deset brigádníků, o sobotách dvakrát tolik. Pracuje se od rána do večera a brigádníci dostanou jen oběd. Podle rozpisu se na stavbě s velkou obětavostí střídají farníci z Luhačovic, Pozlovic, Podhradí, Řetechova, Ludkovic, Biskupic a Kladné-Žilina,“ upřesnil P. Antonín Kupka. Podle jeho slov však na brigádách převažují spíše starší muži než mládež. Poslední brigády před zimním přerušением prací skončí kolem 20. prosince. Do té doby ještě zbývá dokončit kovovou

konstrukci střechy, její zabetonování a pokrytí lepenkou. Polovinu zadního traktu by se ještě mělo podařit pokrýt měděným plechem. Půjde-li vše podle současných představ, mohlo by se celé dílo v hodnotě 25 až 30 milionů korun dokončit na podzim příštího roku. „Už nyní bychom měli začít objednávat interiéry,“ dodává pan farář. Pro ty, kteří by chtěli farnosti s nemalým finančním břemenem pomoci, uvedl i číslo konta u Komerční banky Zlín: 54943-661/0100.

Vojtěch Cěkota

Přečetli jsme... **HLASY HAVÍŘOVA, 24. 10. 1996**

Naděje, která se vzepřela lhostejnosti

V době neúprosných zásad kyje a tesáku, kterým dnes říkáme svobodný trh, kde o přežití jde vždy v první řadě, najdou se ještě lidé, pro které vábí vidina blahobytu není jediným měřítkem na stupnici životních hodnot. Skutečnost o to výjimečnější, že tito lidé neváhají obětovat svůj volný čas pro věc bohulibou, a to bez nároku na honoráře či uznání. Tak nějak začínala historie havířovského Střediska mládeže Dona Boska na ulici Kolmá 4.

...V srpnu 1990 vzniklo v Havířově Sdružení laiků Dona Boska (SLDB), jehož cílem je naplňování Boskovy ideje. Tato organizace je čistě dobrovolná,

je oficiálně zaregistrovaná na MV ČR a má také své stanovy. V podstatě lze říci, že jde o skupinu nadšenců, kteří si do svého programu dali například takové body, jako výchovu k lidskosti, protidrogovou prevenci mládeže, způsoby předcházení kriminalitě nezletilých, osvětu mladých ohledně sekt, další zásady správného slušného lidského chování a další.

O rok později bylo v ulici Kolmá, v prostorách bývalé mateřské školky, otevřeno Středisko mládeže Dona Boska, které o dva roky později (1993) dalo základ nově zřízenému Církevnímu středisku mládeže sv. Jana Boska v Havířově (CSM)...

Před dvěma lety byl zadán projekt na zbudování chlapecké oratoře, hned vedle CSM v Kolmé ulici, v jejíž prostorách už fungovala od roku 1992 také kaple Panny Marie Pomocnice křesťanů. Stará budova tak už může sloužit dívkám, zatímco nová oratoř je určena především chlapcům. Hlavně ale jde o nové kryté prostory, kde bude možné děti uspokojit po stránce sportovního a zájmového využití...

V obou střediscích teď děti budou mít možnost prožívat svůj volný čas prostřednictvím her, soutěží, sportovních a vzdělávacích programů. Jejich účast je přítom dobrovolná a bezplatná.

Stavba nové oratoře vznikla za výrazného přispění mnoha lidí, kteří byli ochotni obětovat své osobní volno a vyměnit je za hodiny dřiny na staveništi. Pod dohledem SLDB a za přispění Školského úřadu Karviná tak vznikla stavba v nákladu okolo 5 mil. Kč. Místo, kde vyznání nehraje roli, kde je však společný zájem a snaha – připravit mládež k lepšímu začlenění do společnosti. Prostor, ve kterém mohou děti trávit volný čas, aniž by se o ně rodiče museli bát.

V době neúprosných zásad existují ještě lidé, kterým jde o dobro, o to více ušlechtlejší, že svou pozornost zaměřili na mládež, naši budoucí generaci. Protože zde je vidět naděje, která se vzepřela lhostejnosti.

Ze života pravoslavné církve v ČR

Před dvěma lety se představitelé pravoslavné církve v ČR obrátili na domácí i zahraniční křesťanskou veřejnost a na všechny lidi dobré vůle s naléhavou prosbou o pomoc při vybudování Národního památníku obětí heydrichiády – místa smíření a o pomoc při opravě pravoslavného katedrálního chrámu sv. Cyrila a Metoděje v Praze v Resslově ulici.

Tento Národní památník se podařilo otevřít 28. září 1995. V areálu je otevřena stálá expozice o heydrichiádě, galerie a hala, kde se promítají filmy a konají přednášky k dané tematice. Začátkem r. 1996 byla zahájena oprava fasády a gene-

rální rekonstrukce střechy katedrály. Tyto práce budou z velké části ukončeny už letos. Pro r. 1997 je plánováno vylepšení vnitřního zařízení katedrály. V souvislosti s 55. výročím násilné smrti biskupa sv. Gorazda a jeho spolupracovníků je připravován projekt ikonografického ztvárnění národních světců.

Dalším naplněním projektu bude zahájení činnosti výchovného centra – ORTHODOXIA. Úkolem tohoto výchovného střediska je prohloubení pravoslavné víry, kultury, umění, spirituality a příprava vhodných kandidátů na studia teologie. Výchovný program bude zahr-

novat také soudobá témata jako je ekologie, diakonie, antidrogová problematika.

Výchovné centrum ORTHODOXIA a místo smíření budou sloužit k těmto účelům:

- liturgickému (bohoslužby)
- pastoračnímu (besedy, setkání s věřícími)
- katechetickému (vyučování náboženství, přednášky)
- ekumenickému (setkání s věřícími dalších církví)
- charitativnímu (diakonie, duchovní a materiální pomoc v postkomunistické společnosti)
- osvětovému (výstavy, koncerty, vydavatelská činnost).

ČBK

hodnotami. Zvláště hanebné je pak vykořisťování žen, a dokonce i dětí.

□ Kněz v plamenech

V Acilii na předměstí Říma došlo k barbarskému útoku na faráře od sv. Karla. Don Mario Torregrossa, který stojí v první linii péče o lidi na pokraji společnosti, se modlil v jedné boční kapli. Maskovaný muž jej zezadu polil benzínem a pak za ním hodil zažehnutou zápalku. Kněz utrpěl popáleniny 2. a 3. stupně na 40 % povrchu těla. Popáleniny na hlavě, levých končetinách a na pravém boku jsou velmi hluboké. Vážně poraněný farář bude muset podstoupit několik operací. Řada farníků se přihlásila jako dárci krve. Potřebuje denně šest dárců po dobu jednoho týdne. Pachatelem je pravděpodobně někdo, kdo nemá rád lidi na okraji, jako bezdomovce, drogově závislé a delikventy, kteří jsou předmětem péče Dona Maria. Tento lidumil se nikdy nešetřil. Procestoval celou Itálii, aby shromáždil prostředky na stavbu nového kostela. Kardinál římský vikář Camillo Ruini je tímto incidentem otfesen. Zná P. Maria velmi dobře: „Stojí za ním celá diecéze v modlitbě a projevech solidarity.“

L'Unione Sarda
25. 11. 1996

□ Namibie

Do této země na jihu Afriky přišli první misionáři před sto lety. Dnes patří ke katolické církvi 17,25 % obyvatelstva, tj. 252 000 lidí. Je zde 1 arcidiecéze, 1 diecéze a 1 apoštolský vikariát. V 75 farnostech působí 73 kněží, 31 řeholníků, 274 sester a 454 laických katechetů. V semináři je 14 bohoslovců. Církve vede 18 mateřských škol (965 dětí) 21 základních škol (8 939 žáků), 5 odborných škol (1 707 studentů), 9 nemocnic, 1 ústav pro postižené a staré občany a 1 sirotčinec.

SKS

Fatimská sobota v Koclířově

O první prosincové sobotě se sešli v Českomoravské Fatimě – v Koclířově mariánští ctitelé z blízkého okolí i ze vzdálených míst ke společnému večeřadlu. Zatímco v letním období se může celé množství poutníků shromáždit společně pod širým nebem, nyní v zimě není v Koclířově k dispozici tak velký prostor, kam by se všichni vešli. Tak jedna část se schází v klášteře v kapli a v přilehlých chodbách, druhá část ve farním kostele sv. Filomény. (K přednáškám se využívá také místního kinosálu.)

Duchovní most, který od 17. hodiny spojoval obě ohniska modlitby, měl tentokrát ještě třetí, mnohem delší rameno, které vedlo až do Medjugorje, odkud se s Koclířovem spojila skupina poutníků vedená Dr. Mráčkem.

Přede dveřmi zpovědních míst stojí bez ustání dlouhé fronty kajícníků. K povzbuzujícím, až dojemným složkám koclířovských modlitebních setkání patří jedinečná atmosféra, vzájemná ohleduplnost, porozumění a bratrská jednomyslnost. I v občasném nepohod-

lí se projevuje vzájemná služba, ochota a porozumění.

Při společném růženci se jedni modlí za potřeby těch druhých. Účastníci doprovodného semináře pro vedoucí modlitebních skupin mají shodný poznatek, že ovoce modliteb ve večeřadlech se projevuje také ve stále rostoucím počtu účastníků i večeřadel. Např. ve farnosti v Ostravě-Porubě se již pravidelně scházejí k večeřadlům tři společenství. Tento seminář se stal dobrou příležitostí pro předání informací a výměnu zkušeností.

Pro poutníky ze vzdálených míst je doba jejich cesty prodloužením doby jejich společné modlitby a zpěvu. Nedobrovolné prodloužení navíc potkalo tentokrát ostravské poutníky: porucha jednoho ze dvou autobusů nejen prodloužila zpáteční cestu o takřka dvě hodiny, ale na dlouhých 150 km se cestující ze dvou autobusů museli spokojit s jedním. Na modlitbě zpívaného růžence se toto „poutní nepohodlí“ projevilo ještě větší hlasitostí a ještě větší vroucností zpěvu.

-ire-

□ Technologie nesmí ničit pracovní místa

Technologické inovace přinášejí růst produktivity práce, ale také reorganizace, které mají vážné důsledky na míru zaměstnanosti. Jan Pavel II. varuje před takových technickým pokrokem, který nebere ohled na člověka a jeho první potřebu – mít zdroj obživy. Tyto myšlenky pronesl Svätý otec k 28 odborovým pracovníkům, kteří přijeli do Vatikánu z pěti kontinentů na pozvání Papežské rady *Spravedlnost a mír*. Papež je vyzval, aby znovu promysleli a obnovili roli odborů při zastupování pracujících v nejrůznějších situacích, zvláště v souvislosti s globalizací ekonomiky a zaváděním nových technologií. Mají však při tom dbát i na princip solidarity a předcházet nebezpečným tendencím sociální konfrontace. Tragické a často nespravedlivé podmínky, ve kterých se ocitají ti, kteří ztratili práci a kteří ji hledají, musí být řešeny s větší naléhavostí než otázky větší rentability a vyšší produktivity. Papež připomněl, že v některých částech světa jsou pracující předmětem hanebného vykořisťování v důsledku ekonomických koncepcí, které pohrdají morálními

EXERCICIE V POUTNÍM A EXERCIČNÍM DOMĚ STOJANOV – VELEHRAD V ROCE 1997

KNĚŽSKÉ EXERCICIE

16. 2. – 22. 2. – Hlasatel evangelia podle sv. Lukáše (*Mons. K. Simandl*)
13. 7. – 19. 7. – Stávat se knězem (*P. B. Holota, OFM*)
20. 7. – 26. 7. – Na cestě s Ním (*P. M. Kabrda, SDB*)
Zajištěno ubytování v jednolůžkových pokojích.

EXERCICIE PRO LAIKY

LEDEN:

29. 1. – 2. 2. – Činný život Ježíše Krista (I. pokrač.), (*P. K. Weichsel, SJ*)

ÚNOR:

12. 2. – 15. 2. – Postní duchovní obnova – ženy, muži (*P. V. Šíma*)
26. 2. – 1. 3. – Postní duchovní obnova – ženy, muži (*P. F. Petřík*)
26. 2. – 1. 3. – Duchovní obnova pro podnikatele (*P. F. Hanáček*) – základní kurz

BŘEZEN:

2. 3. – 5. 3. – Mládež od 15 let (*P. V. Šíma*)
9. 3. – 12. 3. – Mládež od 15 let (*P. J. Žaluda, SDB*)
19. 3. – 23. 3. – Zákl. kurz ignaciánských exercicií – do 50 let (*P. K. Weichsel, SJ*)

DUBEN:

8. 4. – 12. 4. – Exercicie pro starší osoby (*P. V. Ondřej, SJ*)
16. 4. – 20. 4. – Exercicie pro ženy a muže do 50 let (*P. J. Vinklárek, OP*)

KVĚTEN:

7. 5. – 11. 5. – Duchovní obnova pro snoubence (*P. F. Hanáček*)
13. 5. – 17. 5. – Exercicie – mariánské ctitelé (*P. J. Hladiš, SJ*)
14. 5. – 18. 5. – Duchovní obnova – laici žijící v manželství do 50 let (*P. M. Kabrda, SDB*)
21. 5. – 25. 5. – Základní kurz ignaciánských exercicií – do 50 let (*P. K. Weichsel, SJ*)

ČERVEN:

3. 6. – 7. 6. – Exercicie pro důchodce, osamělé a nemocné (*P. J. Pekárek, SDB*)
10. 6. – 14. 6. – Exercicie pro starší osoby (*P. V. Ondřej, SJ*)

ČERVENEC:

9. 7. – 13. 7. – Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře a zdravotní sestry (*MUDr. M. Kašparů, terc. O. Praem, jáhen*)

Přihlášky posílejte na adresu:

Poutní a exerciční dům Stojanov, 687 06 Velehrad 62, telefon/fax 0632/714 20

SRPEN:

3. 8. – 7. 8. – Duchovní obnova – pedagogové, vychovatelé (*P. M. Fiala, O. Praem*)
24. 8. – 27. 8. – Duchovní obnova pro učňovskou a středoškolskou mládež (*P. V. Šíma*)

ZÁŘÍ:

2. 9. – 6. 9. – Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (*P. Altrichter, SJ, P. Ambros, SJ*)
9. 9. – 13. 9. – Duchovní obnova pro vysokoškolskou mládež (*P. M. Šimák, OP*)
17. 9. – 21. 9. – Duchovní obnova pro zdravotníky, lékaře, zdravotní sestry (*MUDr. M. Kašparů, terc. O. Praem, jáhen*)
30. 9. – 4. 10. – Exercicie – mariánské ctitelé (*P. J. Hladiš, SJ*)

ŘÍJEN:

21. 10. – 25. 10. – Exercicie pro starší osoby (*P. V. Ondřej, SJ*)
24. 10. – 28. 10. – Exercicie pro ženy a muže do 50 let (*P. J. Vinklárek, OP*)

LISTOPAD:

5. 11. – 8. 11. – Exercicie pro ženy, muže od 50 let (*P. R. Janča, OFM*)
12. 11. – 16. 11. – Činný život Ježíše Krista (I. pokrač.), (*P. K. Weichsel, SJ*)
19. 11. – 23. 11. – Utrpení Ježíše Krista (II. pokrač.), (*P. K. Weichsel, SJ*)
26. 11. – 30. 11. – Oslavení Ježíše Krista (III. pokrač.), (*P. K. Weichsel, SJ*)
26. 11. – 29. 11. – Duchovní obnova pro podnikatele (pokrač.), (*P. F. Hanáček*)

PROSINEC:

3. 12. – 6. 12. – Adventní duchovní obnova – ženy, muži (*P. F. Petřík*)
9. 12. – 13. 12. – Exercicie pro starší osoby (*P. V. Ondřej, SJ*)
10. 12. – 14. 12. – Duchovní obnova pro snoubence (*P. F. Hanáček*)

Exercicie začínají v první uvedený den v 18 hodin.

Ceny za pobyt:

ubytování na osobu a noc

dvoulůžkový pokoj 80,- Kč

jednolůžkový pokoj 120,- Kč

apartmá pro 1 osobu 200,- Kč

celodenní strava 80,- Kč

Poplatek se platí při nástupu. Jednolůžkový pokoj nahlásit při objednávkce. Mládež, studující a sociálně slabí mohou při nástupu požádat o slevu.

HUS MLUVÍ O SOBĚ je název ekumenické knížky o všech Husových spisech s úvahou o možnosti jeho rehabilitace. Napsal farář P. Odvárka. Mnoho obrázků – cena 40 Kč. Objednejte na adrese:
Klub mladých, 257 91 Sedlec-Prčice!

ROZHLASOVÉ PŘEDNÁŠKY O VÝCHOVĚ DĚTÍ

Od ledna do dubna 1997 bude na Radiu Proglas vždy v neděli večer v 19.00 hod. a v repríze vždy v úterý v 9.30 hod. hovořit o výchově dětí P. Rudolf Smahel z CM teologické fakulty v Olomouci. V třicetiminutových úvahách budou probírána jednotlivá údobí života dítěte z hlediska pedagogického, psychologického i z hlediska duchovního zrání. Celý soubor přednášek bude později vydán na magnetofonových kazetách. Pokud bude zájem, budou vydány přednášky i tiskem. Přednášky jsou určené rodičům a všem, kdo mají děti rádi.

☐ Spolkům se vrátí majetek

Poslanecký klub KDU-ČSL, 118 26 Praha 1, Sněmovní 4, nám poslal tuto zprávu:

Spolky, které po listopadu 1989 obnovily svou činnost, mají podle odůvodnění nálezu Ústavního soudu z 10. 12. 1996 nárok na navrácení svého nemovitého majetku bez ohledu na to, kdo majetek nyní drží. Ústavní soud k tomuto závěru dospěl při posuzování návrhu skupiny poslanců Sněmovny, které zde zastupoval poslanec JUDr. Ing. Jiří Karas (KDU-ČSL). Ten také inicioval v závěru loňského roku návrh stížnosti na zrušení části zákona o podmínkách a způsobu navrácení majetkových práv spolkům a organizacím a části zákona o organizaci tělesné výchovy.

Skupina poslanců se domnívala, že ustanovení zákonů omezují právo povinných osob na vrácení majetků spolků (např. Sokol, Orel, dělnické a katolické spolky). Vycházel přitom z dosavadní praxe obecných soudů, které rozhodovaly tak, že za osoby povinné vydávat majetek spolkům považovaly pouze tělovýchovné jednoty. Podle názoru Ústavního soudu je dosavadní výklad obecných soudů chybný a povinnou osobou je každý držitel majetku zabaveného spolkům, což je již zakotveno ve zmíněném zákoně. Podle soudců Ústavního soudu má dnešní usnesení velký význam. Z více než 1100 žádostí spolků o restituce majetku jich zbývá vyřešit ještě asi 800. Posuzovány mají být již podle usnesení Ústavního soudu a majetek by měl být spolkům vrácen bez ohledu na to, zda ho drží stát, obce, družstva, odbory nebo jiný vlastník.

Neděle 12. 1. – svátek Křtu Páně

Mk 1,6b–11

Své vědomosti si mohou vybavit. Svou práci si udělám a vidím ji. Svě přátele vidím, slyším. Ale sestupující Duch? A přeci v jeho síle udělal Ježíš všechny velké věci a přece je nám Duch slíben a dán jako největší pozemský dar.

Pondělí 13. 1.

Mk 1,14–20

Ježíš jedná bez váhání, jeho slova jsou jasná, bez „snad“ a „asi“. S touto plností je nechat dopadat do svého života. Na jeho „pojd“ se tedy mám dát hned do pohybu – teď, v modlitbě!

Úterý 14. 1.

Mk 1,21–28

Po moci touží mnoho lidí. Ale Ježíšova moc neslouží k ovládnutí druhých, ale k osvobození. A to k osvobození pro Boha, které má budoucnost. To platí i pro mne dnes.

Středa 15. 1.

Mk 1,29–39

Ježíšovy činy jsou pozoruhodné, ale on sám dává větší význam svému kázání, slovům. Jeho slova nejsou bezmocná, jak o tom svědčí evangelia a jak to mohou zakusit i já sám.

Čtvrtek 16. 1.

Mk 1,40–45

Ježíšův soucit sahá dál než náš. On nevidí jen vnějšek člověka, ale vidí do srdce. A proto mohou doufat v jeho slitování.

Pátek 17. 1.

Žid 4,1–5.11

Balvanem na cestě k Bohu není jen hřích. Ještě větším balvanem je nedůvěra. Tolikrát jsme byli zklamáni lidmi, okolnostmi, sami sebou... Co když nás Bůh „vyvede do pouště, aby nás zahubil?“ Co když uvede „do odpočínutí“ a svět nám zatím uteče? Radostná zvěst a víra jako odpověď na ni – to je odpočínutí od strachu a nesmyslnosti, cesta, která vede do Boží plnosti.

Sobota 18. 1. – Panny Marie, Matky jednoty křesťanů

Sk 1,12–14

Sám jsem slabý, když se modlím. Ale mohu si představit, s kým se vlastně modlím. Můj farář, stará babička s růžencem, papež v Římě, černoch, anglikánský biskup, pravoslavný pop na Sibiři, dělník v jižní Africe... ale také Jakub, Petr, Maria v nebi! A celé toto společenství je reálné a já to mohu požívat.

Neděle 12. ledna svátek Křtu Páně	- 1. et.: Iz 42,1–4.6–7 Ž: 29 (28),1a+2.3ac–4.3b+9b–10 2. et.: Sk 10,34–38 Ev.: Mk 1,6b–11	odp.: 11b
Pondělí 13. ledna féerie pondělí 1. týdne v m eziblobí	- 1. et.: Žid 1,1–6 Ž: 96,1+2b.6+7c.9 Ev.: Mk 1,14–20	odp.: slov. 7c
Úterý 14. ledna féerie	- 1. et.: Žid 2,5–12 Ž: 8,2a+5.6–8a.8b–9 Ev.: Mk 1,21–28	odp.: slov. 7
Středa 15. ledna féerie	- 1. et.: Žid 2,14–18 Ž: 104,1–2.3–4.6–7.8–9 Ev.: Mk 1,29–39	odp.: 8a
Čtvrtek 16. ledna féerie	- 1. et.: Žid 3,7–14 Ž: 94,6–7.8–9.10–11 Ev.: Mk 1,40–45	odp.: 8
Pátek 17. ledna památka sv. Antonína, opata	- 1. et.: Ef 6,10–13.18 Ž: 16 (15),1–2a+5.7–8.11 Ev.: Mt 19,16–21	odp.: slov. 5a
Sobota 18. ledna památka Panny Marie, Matky jednoty křesťanů	- 1. et.: Sk 1,12–14 Ž: 1,46–48a.48b–49.50–51.52–53.54–55 Ev.: Lk 1,39–47	

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	12. 1.	13. 1.	14. 1.	15. 1.	16. 1.	17. 1.	18. 1.
Antifona	261	826	841	857	873	1754	1653
Žalm	783	783	783	783	783	783	783
Ranní chvály:							
Hymnus	261	827	842	857	873	1755	1653
Antifony	262	828	843	858	874	890	1278
Žalmy	813	828	843	858	874	890	813
Kr. čtení a zpěv	262	831	847	861	877	1756	1279
Antifona k Zach. kantiku	263	831	847	861	877	1757	1279
Prosby	263	831	847	861	878	1757	1279
Záv. modlitba	263	832	847	862	878	1278	1279
Modlitba během dne:							
Hymnus	227	832	848	862	879	895	910
Antifony	264	833	848	863	879	895	910
Žalmy	926	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	264	835	851	865	882	898	913
Záv. modlitba	263	835	851	865	882	898	913
Nešpory: SO							
Hymnus	261	265	837	852	867	883	1760
Antifony	260	265	838	853	868	884	900
Žalmy	229	238	838	853	868	884	901
Kr. čtení a zpěv	260	266	840	856	871	887	1763
Ant. ke kant. P. M.	260	266	840	856	871	887	1764
Prosby	261	266	841	856	872	888	1764
Záv. modlitba	263	263	841	857	872	888	1278
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Objednávání Světla

Světlo si lze objednat
na adrese:

* * *

Matice cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

* * *

Zájemce o předplatné
ze Slovenska prosíme,
aby se obrátili
na firmu RODENY
(adresa je uvedena
v tiráži), která Vám dá
instrukce
a zašle složenku
na zaplacení.

Nezapomněli jste zaplatit předplatné týdeníku Světlo na rok 1997?

Cena za jeden výtisk zůstává 5,- Kč

Informace

o předplatném

- 1) Odběratelé, kteří již **odebírají 1–10 kusů** (včetně) Světla týdně, našli všechny informace o předplatném na rok 1997 **ve zvláštní příloze** Světla č. 42 (tištěno zeleně). Složenka na úhradu předplatného byla součástí této přílohy. Jestliže jste tyto informace přešli a přílohu založili, můžeme Vám na požádání zaslat náhradní složenku. Předplatné mělo být uhrazeno do 1. 12. 1996. Ročník 1997 týdeníku Světlo Vám začne docházet jedině po zaplacení předplatného.
- 2) Odběratelé, kteří již **odebírají 11 a více kusů** Světla týdně, budou dostávat **faktury se složenkami** vždy začátkem měsíce, čtvrtletí či pololetí, stejně **jako doštávali v roce 1996**. První faktura jim tedy přišla spolu se složenkou v 1. č. 1997.
- 3) Odběratelé, kteří si kupují Světlo od hromadných distributorů (např. v kostele), mohou pokračovat v tomto odběru i nadále.
- 4) Ti odběratelé, **kteří ještě Světlo neodebírají** a chtěli by si týdeník Světlo předplatit na rok 1997 na svou adresu, si jej mohou objednat na korespondenčním lístku na adrese administrace (viz tiráž vpravo). Zašleme jim ihned složenku na zaplacení předplatného na rok 1997. Světlo jim začne docházet až po zaplacení předplatného.

Matice cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 00 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výtiskové

Postovně uověřováno

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 00 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č. j. 2363/93-F/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky vyřizuje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: RODE-NY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 087/41 83 83; podávání novinových zásilek povoleno SF, š. p. ZSRP Bratislava, č. j. 3335-OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U tiskárny o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.); se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.